

PROTOKOL O JEDNÁNÍ před soudem prvního stupně

Obvodní soud pro Prahu 2

dne: 19. 5. 2020

žalobce: **Albert Žirovnický**, narozený 22. 5. 1968
bytem Havlíčkovo náměstí 700/9, 130 00 Praha - Žižkov

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2 - Nové Město

o zaplacení částky 1 300 000 Kč

Soudkyně: **Mgr. Jana Příbylová**

Protokol vyhotovila podle zvukového záznamu: rejstříková vedoucí

Při zahájení jednání byli přítomni:

1. žalobce: **osobně**, totožnost ověřena z OP č.: 209474772
2. žalovaná: **Mgr. Hana Staňková** – osobně, pověření ze dne 14. 5. 2019 se zakládá do spisu, totožnost ověřena z průkazu Ministerstva spravedlnosti č.: 10001045

Jednání zahájeno v 9:02 hodin.

Zahájeno jednání.

Z jednání bude pořizován zvukový záznam, současně i protokol o jednání.

Dáno poučení dle § 15a o.s.ř. o právu vznést námitku podjatosti soudce, k tomu přítomní uvádějí: Poučení jsme porozuměli, námitku podjatosti soudce nevznášíme.

Soud postupuje postupem podle § 119 odst. 3 o.s.ř., když vzhledem ke změně obsazení senátu čte obsah přenesu a již provedených důkazů.

Žalobce dále uvádí: Vážený soude, vzhledem k tomu, že jsem přesvědčen o tom, že obdobný typ žaloby v této zemi ještě pořádně nebyl projednáván, tak já bych se věc pokusil zjednodušit. Jedná se o to, že sporným je nesplnění povinnosti pléna Ústavního soudu po rozsudku Evropského soudu ve Štrasburku předložit předběžnou otázku Evropskému soudnímu dvoru v Lucemburku podle článku 267 Smlouvy SDÚ a fungování Evropské unie. To, že plénum Ústavního soudu mělo tuto povinnost podle unijního práva, je nesporné, protože neexistuje vyšší soudní orgán, než je plénum Ústavního soudu, a specifika obnovy řízení před Ústavním soudem po rozsudku Evropského soudu ve Štrasburku jsou samy o sobě velice specifická, neboť v těchto řízeních opět neprobíhalo v této zemi příliš mnoho. Jak bylo řečeno, plénum Ústavního soudu odmítl můj návrh na obnovu řízení před Ústavním soudem a nepředložil onu předběžnou otázku Evropskému soudnímu dvoru v Lucemburku. Proč jsem tuto věc napadl žalobou, je poměrně zjevné, protože 3. 11. 2009 vstoupila v účinnost Lisabonská smlouva s prohlášením číslo 17. V článku 6 odst. 3 Smlouvy o Evropské unii v současné době ve znění Lisabonské smlouvy se jasně stanoví, že Úmluva tvoří obecné zásady práva unie. Tím je vyjádřen vztah mezi unií a Radou Evropy, tzn. mezi Evropským soudním dvorem v Lucemburku a Evropským soudem pro lidská práva ve Štrasburku. Jestliže tedy Česká republika byla odsouzena rozsudkem Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, tak po Lisabonské smlouvě jsem přesvědčen o tom, že na tento rozsudek je nezbytné aplikovat prohlášení č. 17, tzn. absolutní princip přednosti práva Evropské unie, a bez toho, aniž by se plénum Ústavního soudu obrátilo na Evropský soudní dvůr v Lucemburku, aby si vyjasnil pozici onoho rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku v rámci vnitrostátního právního řádu, tak nebylo možno rozhodnout o přípustnosti obnovy nebo odmítnutí obnovy. To znamená, že ten nesprávný úřední postup spočívá přesně jenom v tom, že plénum Ústavního soudu nesplnilo povinnost,

kteřá pro něj vyplývá z přístupových smluv Evropské unie. Věc byla posuzována podle zákona 82/1998 Sb., nicméně soud si je jednoznačně vědom z žaloby, z mých podání, že od začátku jsem upozorňoval na to, že nelze aplikovat zákon 82/1998 Sb., neboť v sobě obsahuje onu podmínku sine qua non a tzn. podmínku, která znamená, že rozhodnutí nejprve musí být zrušeno, aby bylo možno žalovat nesprávný úřední postup. V odstavci 32 Nejvyššího soudu České republiky rozsudku, který byl v této věci vydán, se jasně stanoví, že tato podmínka je v rozporu ve vztahu k těmto právům s právem Evropské unie. Takže neměla být aplikována. Já jsem samozřejmě už od prvopočátku navrhol podle § 109 odst. 1 písm. d) přerušeni řízení a vyjasnění této otázky přímo ať už soudem prvního stupně, soudem druhého stupně, Evropským soudním dvorem v Lucemburku. Z toho prostého důvodu, že já jsem v průběhu tohoto řízení upozorňoval na ten nesoulad zákona 82/1998 Sb. a na tu extrémní situaci, kdy teda tady máme rozhodnutí mezinárodního soudu, které Ústavní soud prostě nějakým způsobem ve svém meritu není schopen akceptovat ani posoudit, a odmítne věc vůbec řešit, aniž by se dotázal, jakou ten rozsudek má právní váhu. Z toho prostého důvodu já se teda vracím v rámci své žaloby k tomu mému původnímu návrhu podle § 109 odst. 1 písm. d) o.s.ř., aby tento soud posoudil a rozhodl, zdali by v rámci, řekněme čistoty celého řízení, nebylo od věci opravdu řízení přerušit a s relevantními otázkami výkladu příslušné pozice, tzn. výkladu té rovnováhy na úrovni Evropy, jaká plyne mezi Evropským soudem pro lidská práva ve Štrasburku a Evropským soudním dvorem v Lucemburku po Lisabonské smlouvě, aby samozřejmě tyto otázky byly vyloženy, a Evropským soudním dvorem v Lucemburku, aby samozřejmě jsme se nedostali opět do situace, že opět bude zpochybňována, řekněme přímá závaznost rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku s cílem toho prostého důvodu, že se na tuto otázku té závaznosti nikdo nedotázal. Je to více méně jakoby můj návrh na to, protože řízení stejně trvá osm let, já se netajím tím, že byť jsem poněkud znám tím, že dávám žaloby na průtahy řízení, tak v této věci se nějakým způsobem žalobě hodlám vyhnout, neboť je pro mě primárním cílem získat relevantní rozhodnutí, jak to teda vlastně ve skutečnosti je s Lisabonskou smlouvou, s prohlášením č. 17, jeho aplikací na rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku a v kontextu těchto věcí, jak dalece je oprávněn můj nárok na kompenzaci, jestliže prostě plénum Ústavního soudu nerespektovalo své povinnosti plynoucí pro něj z přístupových smluv k Evropské unii. Tím jsem chtěl jakoby tu žalobu do určité míry zjednodušit, neboť samozřejmě žaloba je psána obsáhle, veškeré mé další odvolání a přílohy jsou taktéž obsáhle a já se svým vědomím toho, že je poměrně obtížné se orientovat v obojí judikatuře a ve vztazích k Lisabonské smlouvě, takže bych rád, aby tento soud posoudil, do jaké míry by bylo na místě přerušit to řízení a obrátit se na Evropský soudní dvůr v Lucemburku již z této úrovně, byť tento soud tu povinnost nemá. Máte jenom jako možnost, protože si myslím, že po vyjasnění této otázky by bylo daleko snazší rozhodnout a bylo by více méně jasné, do jaké míry je můj nárok oprávněný či nikoliv.

Žalovaná uvádí: Vážená paní předsedkyně, já se vyjádřím stručně. My trváme na té argumentaci, kterou jsme uvedli, resp. uváděli v průběhu celého tohoto řízení, a to zejména na to, že zdejší soud, resp. obecné soudy, prostě nemohou věcně přezkoumávat postup a rozhodnutí Ústavního soudu. My navrhujeme i nadále zamítnutí žaloby v plném rozsahu, a to i s odkazem na závěry, které přijal Nejvyšší soud v odkazovaném rozhodnutí 30 Cdo 3378/2018, na které sám odkazuje právě v tom zrušujícím rozhodnutí v této věci vydaném. Děkuji.

Vyhlášeno

usnesení:

Dokazování se končí. Další důkazy prováděny nebudou.

Stručně odůvodněno, dáno poučení, že proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné.

Dáno poučení dle § 119a odst. 1 o.s.ř. o tom, že strany jsou povinny tvrdit rozhodné skutečnosti a navrholvat důkazy k jejich prokázání do doby, než soud ve věci vyhlásí rozhodnutí. K později uplatněným skutkovým tvrzením nebo důkazním návrhům může odvolací soud přihlédnout pouze za výjimek stanovených v § 205a o.s.ř., neboť odvolací řízení ovládá zásada neúplné apelace.

Na to strany bez dalších skutkových tvrzení a důkazních návrhů.

Soud v rámci předvídatelnosti soudního rozhodování uvádí, že i v návaznosti na rozhodnutí nejvyššího soudu v dané věci bude věc posuzovat ve smyslu judikatury Nejvyššího soudu 30 Cdo 3378/2018, které řeší naprosto shodnou otázku. V návaznosti na toto soud říká v rámci předvídatelnosti soudního jednání tak, aby strany případně mohly na tento závěr soudu reagovat.

Účastníci vyzváni k přednesu svých závěrečných návrhů.

Žalobce v závěrečném návrhu uvádí: Poměrně zcela jednoduše žádám tento soud, aby mému návrhu vyhověl, pokud jde o požadovanou kompenzaci, očekávám, že může aplikovat zásadu přiměřenosti, a pokud jde samozřejmě o alternativu, tak samozřejmě opět znova připomínám, že bych rád, aby tento soud řízení přerušil a obrátil se s předběžnou otázkou na Evropský soudní dvůr v Lucemburku. Pokud jde o výši nákladů, jsem si dovolil vyčíslit v písemné formě.

Žalovaná vyzvána k tomu, necht' sdělí své závěrečné stanovisko.

Tato uvádí: Vážená paní předsedkyně, žalovaná navrhuje zamítnutí žaloby jako naprosto nedůvodné s odkazem na již v řízení přednesenou argumentaci ze strany žalované a s odkazem na závěry Nejvyššího soudu ve věci 30 Cdo 3378/2018. Pokud jde o náklady řízení, bude žalovaná účtovat 1 800 Kč, kdy 1 200 Kč již za to první řízení do prvního rozhodnutí Městského soudu v Praze a dalších 600 Kč za přípravu na dnešní jednání a účast u dnešního jednání, tedy 2 úkony po 300 Kč.

Na to vyhlášeno

usnesení:

Jednání se **krátce přerušuje**.

V 9:27 hodin **pokračováno v jednání**.

Na to vyhlášen

rozsudek:

- I. Návrh žalobce na přerušování řízení se zastavuje.
- II. Žaloba s tím, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobci částku 1 300 000 Kč, se zamítá.
- III. Žalobce je povinen zaplatit žalované náhradu nákladů řízení v částce, která bude stanovena v písemném odůvodnění rozsudku, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.

Stručně odůvodněno, dáno poučení o opravném prostředku.

Účastníci žádají o zaslání protokolu společně s písemným vyhotovením rozhodnutí.

Hlasitě diktováno bez námitek k protokolaci.

Skončeno, podepsáno.

Jednání skončeno v 9:33 hodin.

Přepsáno v Praze dne 19. května 2020

Mgr. Jana Příbylová
soudkyně

Bc. Šárka Kašparová
rejstříková vedoucí